

Správný přístup k Mariánským zjevením

Mariánská zjevení jsou zvláštním fenoménem v životě církve. Bohužel se často stává, že při jejich přijímání věřícími je značná absence rozumu. Je proto velmi vhodné, poukázat na to, jaký přístup ke zjevení je správný. Proto s malými úpravami zde publikuji text přednášky M. R. Čejky, kterou přednesl na setkání křesťanských pedagogů ze sdružení Lipový Kříž. (P. Anselm, O. Praem.)

Dobrý večer dámy a pánové.

Proč se vlastně koná dnešní přednáška? Zkusme si na ní odpovědět tak trochu korporativně. Koho potřebuje ďábel svést z cesty spásy? Pochopitelně ty, kteří jsou na této cestě. Můžeme říci posádce Kristovy archy. Církev se často připodobňuje k Noemově arše během potopy. Kdo jsou nejstatečnější a nejlepší plavčíci... a plavčice na této lodi záchrany? Vyznejme to statečně se svatým Ludvíkem, nemáme se za co stydět: Ctitelé Mariini! Potřebuje ďábel svést heretiky, modernisty, liberály? Ne, ty už přeci dávno bojují pod jeho neslavným štítem. Jak svést ctitele Mariiny? Myslím že zde nezabere nějaký vyložený blud proti víře, tím se jistě nedají oklamat. Ale co takhle zneužít tu, kterou věrní katolíci nadevše milují? Zkuste si představit, že jste ďáblové, a řešíte tento problém. Jak by jste to udělali? Někaké návrhy?...

Co takhle udělat falešné mariánské zjevení? A jak by to falešné mariánské zjevení mělo vypadat? Pochopitelně co nejvěrohodněji. Kdyby Madoně čouhalo dole kopyto, tak se celé pekelné úsilí mine účinkem. Falešné zjevení musí vypadat jako pravé, avšak v té záplavě zdánlivé pravosti bude kapka jedu. Významný odborník na nadpřirozené jevy Otec Poulain to vyjádřil slovy: „Démon se podobá falešnému hráči, který na začátku dovolí svým partnerům vyhrávat, aby, když je hra pohltí, nakonec prohráli desetkrát více.“ Dnes budu mimo jiné hovořit o tom, čím se vyznačují pravá zjevení. Kupodivu skoro všechny tyto znaky dovede ďábel úspěšně napodobit. Neříkám, že je schopen učinit například zázrak, ale dokáže způsobit něco, co se jako zázrak lidským očím jeví. Pochopitelně intelekt andělů, a to i těch padlých, v jistých ohledech výrazně převyšuje lidské schopnosti. Mimo jiné o tom hovořil nedávno ve své zajímavé přednášce i profesor Wolf zde v křesťanské kavárně.

Myslím, že bude nutné definovat, co to soukromé zjevení vlastně je. Na rozdíl od Božího zjevení, které skončilo smrtí posledního z apoštolů, dochází během lidských dějin k různým zjevením, jejichž úlohou není, cituji Nový katechismus katolické církve, „vylepšovat“ nebo „doplňovat“ Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. Skrze soukromá zjevení Bůh uděluje svoje dary, které se nazývají „gratia gratis data“. Církev zkoumá, zda tyto dary skutečně pocházejí od Boha. Proto se musí všichni vizionáři bez výjimky podříditi církevní hierarchii, konkrétně místnímu biskupovi, který je v této věci kompetentní. V dané oblasti je nutná naprostá poslušnost, neboť Bůh svěřil apoštolům moc, aby ve světle rozumu a zjevené víry tyto jevy posuzovali. Pán Ježíš řekl svaté Markétě Marii Alacoque: „Jsem rád, pokud dáváš přednost vůli svých nadřízených, když ti zakazují konat to, co já od tebe žádám.“

V usnesení Lateránského koncilu se praví: Veškerá vytržení, proroctví, musí být zkoumána apoštolským stolcem, jenž zkoumá danou záležitost formou procesu, který se začíná pod autoritou ordináře. Ten svolává komisi zkušených a zbožných lidí. Veškerý podvod bude přísně potrestán. (exkomunikaci vyhrazenou papeži)

Tridentský koncil prohlásil: Ve věci zjevení a nadpřirozených jevů je zodpovědnou osobou ordinář. Žádný nový zázrak nemůže být bez souhlasu biskupa uznán. Jestliže má biskup jisté znalosti v těchto záležitostech, ať po poradě s osvědčenými teology a zbožnými lidmi vykoná, to co považuje vzhledem k Pravdě a zbožnosti za vhodné.

Komise posuzující soukromé zjevení se řídí pravidlem *Bonum ex integra causa, malum ex quocumque defectu*, tedy za autentické může být uznáno pouze to zjevení, které nepřipouští pochybnosti, není v něm nalezen žádný omyl. Jestliže se vyskytne byť jedna pochybnost, pak Církev odmítá uznat jeho pravost. Vyskytne-li se omyl, je Církví odsouzeno (např. Alumbrados v 16. stol. ve Španělsku, sestra Maria de la Visitación atd.)

Obecná zásada kanonického zkoumání vychází z předpokladu: Bůh je světlo a tmy v něm není žádné (1. Jan. 1,5). Protože Bůh je nejvyšším dobrem, čistým aktem (*actus purus*), nemůže v něm být nedostatek, vady či omylu. Jestliže tedy existuje byť nepatrný omyl či vada, nebo pouze nedostatek integrity dobra, nemůže se jednat o Boží skutek. Odkrývat případné rozpory s pokladem víry, učením a morálkou katolické Církve je úkolem Promotora fidei, často zvaného *advocatus diaboli* – ďáblův advokát. Obávám se, že takovou roli budu nucen sehrát v následné diskusi.

Jaká je váha biskupova rozhodnutí ohledně nějakého jevu, který aspiruje na přívlastek nadpřirozený. Pravidlo, které zde platí by se dalo zjednodušeně vyjádřit: Katolík je povinen odmítnout zjevení, nad kterým Církev vyjádřila svůj negativní soud. Potenciálně to platí i o zjeveních, kde Církev dosud nerozhodla. Katolík však není povinen, přijmout zjevení, které Církev uznala. Možná přesnější termín než uznala je schválila. Tedy úplně nejstručněji, co to jde: Je

lépe nevěřit pravému zjevení, než se nechat vést falešným. To je zásada všech katolických mystiků. Sv. Jan z Kříže píše ve svém Výstupu na horu Karmel: „Pro dobro duší a pro jejich bezpečí by měly být vedeny tak, aby se moudře od těchto nadpřirozených jevů odtrhávaly (svatý Jan míní ty pravé). Ať si zvykají na čistotu ducha v temné víře, jež je prostředkem ku sjednocení.“

Dovolte mi malé odbočení. Stoupenci tak zvané charismatické tak zvané obnovy rádi vydávají svatého Jana za jejich předchůdce. To je nehorázná lež. Svatý Jan svým životem i svým dílem svědčí jasně proti nim. Svatý Jan odsuzoval vyhledávání nadpřirozených a výjimečných zážitků, považoval to za nebezpečné pro katolickou víru, neboť se tím otevírá cesta démonům a zpochybňuje dostatečnost a jedinečnost Kristova zjevení.

Pokud Církev nějaké zjevení potvrdí, neznamená to, že se stává článkem víry. Papež Benedikt XIV. to vyjádřil: „Církev pouze dovoluje jejich šíření pro poučení a vzdělání věřících. Jejich schválení tedy není aktem katolické víry, nýbrž víry lidské, založené na skutečnosti, že tato zjevení jsou pravděpodobná a hodnověrná.“

Pokud hierarchie potvrdí autenticitu daného jevu, není ještě chráněna neomylností, protože neomylnost je zaručena pouze v případě apoštolského a tedy obecného Božího zjevení, apoštolské tradice a Písma Svatého. Například vyhlášení dogmatu je potvrzením, že uvedená pravda je obsahem apoštolské tradice. Proto ani prohlášení o pravosti nějakého soukromého zjevení nevyžaduje absolutní poslušnost a souhlas věřícího pod hrozbou věčného zatracení. Není tedy automaticky heretikem nebo schismatickem ten, kdo například nevěří v La Salette nebo Fatimu. Heretikem by byl věřící, který by popíral Nanebevzetí Panny Marie.

Není to však tak jednoduché. I když věřící není povinen přijmout uznané zjevení, může se tímto odmítnutím dopustit hříchu. Záleží totiž na důvodech. Pokud by bylo důvodem jeho deistické přesvědčení, tedy že Bůh nezasahuje do lidských dějin, pak by odmítnutí bylo projevem jeho hereze. Podobné je to i v případě fanatického ekumenisty, pro kterého je tradiční katolická nauka o Panně Marii překážkou pro dosažení formální jednoty křesťanů.

Kanonický výrok je výsledkem kanonického zkoumání. Hodnota soudu závisí na kvalitě bádání. Je to vlastně podobné jako u světských soudů. Pokud je soudce podplacený, jednostranný, nebo jestliže zkoumání proběhlo lehkovážně, pak je výrok neplatný. A to je důležité zejména v době, kdy jsou někteří zodpovědní biskupové charismatiky nebo modernisty.

Je právem a povinností církevního magisteria, aby rozhodovalo o pravdivosti a povaze vidění a zjevení, o nichž se tvrdí, že jsou zvláštním Božím zásahem.

Skrze pravá poselství dává Pán Bůh Církvi najevo svou svatou vůli, aby v každé době projevil své nekonečné milosrdenství, vyjevil intenci svého Božského Srdce nad lidmi a pomohl věřícím k dosažení věčné spásy zvláště v těžkých časech. Zlehčování pravých Božích intervencí zanedbáním kanonického bádání je zločinem ze strany lidí, kterým tato funkce v Církvi přísluší.

Proč je důležité, aby Církev přísně posuzovala nadpřirozené jevy? Protože i zde se Nevěsta Kristova řídí heslem: Spása duší, budiž nejvyšším zákonem. A jak jsem naznačil, některá zjevení, či přesněji falešná zjevení, vedla k ohrožení spásy duší. Uvedu jeden příklad z mého oblíbeného temného středověku a tři z doby nedávné.

V roce 1184 se jednomu francouzskému tesaři jménem Durad zjevila údajně Panna Maria. Velmi rychle se řady ctitelů této „Panny Marie“ rozrostly a vzniklo hnutí albigenských, které se těšilo aktivní podpoře „našich starších bratrů ve víře“, čímž se dá také vysvětlovat jeho síla. Nejednalo se vlastně o nic nového, byl to jen další výron gnostického bludu, s nímž se Církev potýkala hned od roku 33. Ovšem u albigenských se projevil v opravdu zvrácené formě. Nejenže odmítali tak krásnou věc, jakou je manželství, byli to dokonce vegetariáni. I když, myslím, že mohli jíst ryby. To je ovšem v očích pravověrných katolíků nezachráně.

Mnoho ctihodných inkvizitorů a odvážných rytířů marně svádělo boj s touto temnotou. Ovšem Maminka, jak říkal Panně Marii sv. Maxmilián Maria Kolbe, svoje děti neopustila. A nikdy neopustí! Zjevila se svatému Dominikovi a předala mu růženec, nejmocnější zbraň proti herezím. A díky růženci se albigenské podařilo porazit. Můžeme říct, že pravá Panna Maria, která se zjevila svatému Dominikovi, přemohla Pannu Marii v uvozovkách, která se zjevila tesaři Duradovi.

V devatenáctém století se polské františkánce Felicii Kozłowské údajně začala zjevovat Panna Maria. Poselství Panny Marie, která sestra Felicie tlumočila, byla tak krásná, že jí brzy lidé začali nazývat „maminkou“. Na základě tohoto zjevení založila sestra Felicie s jedním knězem, otcem Kowalským, Mariavitu, neboli Následovníky Panny Marie. Zatím vše vypadalo neškodně, ovšem až do chvíle, kdy sestra Kozłowská prohlásila, že v ní přebývá Panna Maria. Následně byla svatým papežem Piem X. exkomunikována. V té době ale už kolem sebe shromáždila asi milion příznivců, včetně mnoha kněží a řeholnic a z exkomunikovaného otce Kowalského se stal vůdce hnutí mariavitů.

Výsledkem byla nejen polygamie a tak zvaná mystická manželství v této nové církvi, ale i zasloužená exkomunikace 600 000 lidí.

Dalším zajímavým případem je španělská vesnice Palmar de Troya. Zde začalo v roce 1968 údajné mariánské zjevení, které, jak už to bývá, vyvolalo veliký zájem věřících. Z počátku byli vizionáři čtyři, dvě ženy a dva muži, později se k nim připojili další dva muži. Jedním z nich byl Clement Domíquez y Gomez, který 30. října 1969 obdržel svoje první zjevení. Ta poselství jsou vcelku zajímavá. Hovoří se v nich o tom, že papež Pavel VI. byl ve Vatikánu rukojmím komunistů a zednářů, kteří jej pomocí drog udržovali stranou od dění. Podobnou teorii razí i příznivci amerického zjevení v Bayside, to v Čechách není ale moc známé, takže jej nebudu rozvádět. V roce 1975 založil Gomez na základě svých regulí řád Karmelitánů Svaté Tváře, jehož úkolem je připravovat Kristův druhý příchod. Bylo mu zjeveno, že bude příštím papežem. A tak se také po smrti

Pavla VI. za papeže prohlásil. Přesněji řečeno byl zvolen palmarskými kardinály. Vybral si jméno Řehoř XVII. a informoval svět, že Palmar de Troya nahrazuje Řím jakožto papežské sídelní město. Celá věc je o to pikantnější, že Gomez má apoštolskou posloupnost, byl vysvěcen na kněze a později na biskupa nešťastným vietnamským arcibiskupem Ngo dinh Thucem. Dnes je kolem Palmar de Troya podle mých informací asi padesát biskupů. Stojí za pozornost, že v souvislosti s tímto údajným zjevením prý došlo k mnoha zázrakům, uzdravením, obrácením a tak dále. Lidé se zde modlí růženec a jsou k jeho modlitbě vybízeni. Sám vizionář má viditelné rány, stigmata. Viděl jsem některé záběry z údajného zjevení, kdy z jeho ran vytekl asi litr krve. Sám obsah zjevení nejeví žádný věroučný defekt. Přesto tak byly tisíce katolíků svedeny do schismatu, pryč od jednoty s nástupcem apoštola Petra.

Poslední odstrašující případ, který zmíním, je jedno údajné zjevení v Austrálii. Pan František Press o něm ve své knize Maria píše: „Přesto však svým způsobem k výjimečně významným zjevením dochází od roku 1982 v australské Nowře, ležící v diecézi města Wollongongu jižně od Sydney. Svou mimořádnou důležitost tato zjevení mají proto, že vedle poselství volajících po nápravě, zde Svatá Panna vybízí ke sjednocení všech vizionářů a mariánských pracovníků a jejich prostřednictvím i ke sjednocení všech lidí na světě, kteří věří v mariánská poselství. Tento obrovský úkol připadá vizionáři, kterého po dlouhou dobu Maria oslovovala krycím jménem Kamínek. Anglicky Little Pebble.“

Kamínek, vlastním jménem William Kamm, zpočátku prohlašoval, že jeho duchovním vůdcem je biskup Muldoon. Zmíněný biskup to však popřel, i když připustil, že se s ním několikrát na jeho přání setkal a neustále dostává jeho „poselství“, o která ale příliš nestojí: „Stále více a více jsem docházel k názoru, že trpí halucinacemi a megalomanstvím.“ Prohlásil biskup Muldoon o Kamínkovi. A dodal, že poselství odporují Písmu Svatému a učení Církve, protože se v nich například hovoří o druhém a následně i třetím Kristově příchodu.

Místní biskup, kterému Kamínek podléhá, William E. Murray, vydal zákaz šíření údajných poselství a všech aktivit souvisejících se zjevením. Vizionář si s tím však hlavu příliš nelámal. Proč také, když mu údajně sám Kristus řekl: „nedělej si nic z biskupova rozhodnutí“.

I když podle církevního práva je pouze apoštolský stolec oprávněn k tomu, aby zaváděl nové svátostiny a měnil, či nahrazoval stávající, Kamínek zavedl svojí „zázračnou“ medailku s vyobrazením Panny Marie se třinácti hvězdami kolem hlavy. Dokonce světu nabídl i nový škapulíř, škapulíř smíření. Aby těch nabídek nebylo málo, obdržel Kamínek proroctví, že se v roce 1988 stane příštím papežem, Peter Romanus II. To se, pokud vím nestalo, přesto to Kamínkovy věrné nijak nerozhodilo. V roce 1991 Kamínek opustil svojí ženu Annu, matku čtyř dětí, protože podle jeho slov ztratila víru. Bůh mu údajně povolil vzít si

druhou, nyní již mystickou ženu, 17-letou Bettinu. O jakou mystiku se při tom jednalo, se můžeme jen dohadovat.

Kamínek tedy odmítá poslušnost svému biskupovi, zavádí pochybné pseudosvátostiny, čímž odvádí věřící od těch pravých, vyhlašuje proroctví, která se neplní, svým životem vyvolává pohoršení, ale podle pana Presse se jedná o pravé zjevení s mimořádným významem. Co se stane například, až zemře Jan Pavel II. a Kamínek prohlásí, že jej Bůh učinil novým papežem, Petrem II.? Od Církve možná odpadnou další duše, tak jak se tomu stalo v Palmar de Troya. Tím se ovšem autoři podobných knížek příliš nezatěžují.

Snad se mi podařilo alespoň trochu ukázat, proč je přísné zkoumání soukromých zjevení důležité. K opatrnosti nás vybízí i svatý Ignác z Loyoly, který píše ve svých pravidlech pro rozlišování duchů: „Je vlastní zlému andělovi, který se proměňuje v anděla světla, začít u zbožné duše po jejím a skončit po svém; přinášet totiž dobré a svaté myšlenky, jak to odpovídá této spravedlivé duši; a potom se ponenáhlu snaží o to, aby skončil u sebe tak, že zatáhne duši do skrytých klamů a zpustlých záměrů.“

Ale podívejme se nyní konkrétně na některé oblasti, jimž se kanonický proces věnuje.

Jako první se zvažuje, zda jevy nelze vysvětlit přirozeně. Zde je nutná spolupráce s odborníky z oborů medicíny a psychologie, případně z jiných oborů. Snahou je odkrýt možný podvod nebo případnou psychickou poruchu vizionáře a svědků. Potom lze po důkladném zkoumání prohlásit, že se jedná o jevy, které není schopné přirozená věda vysvětlit.

Za druhé, pokud se připustí možnost nadpřirozeného zásahu, je nutné prozkoumat, zda jeho autorem je Bůh či ďábel. Zde se již jedná o rozlišování duchů, tedy o teologickou vědu, která se zakládá na víře.

První tři kritéria zkoumání jsou přirozená:

Psychická vyrovnanost vizionáře. Musí se nejdříve vyloučit, že vize, hlasy, stigmata a tak dále nejsou projevem nějaké psychické poruchy. Lékaři se zejména zaměřují na to, zda vizionář není hysterik, jestli se u něj neprojeví halucinace, sklony ke lhaní, fantazírování nebo něco podobného. Bůh si nevybírá svědky, kteří by byli diskvalifikováni psychickou nerovnováhou. Existují nádherné záznamy z lékařských bádání vizionářů z Lurd, La Salette, Pontmain, Fatimy, Rue de Bac, dokonce z procesu sv. Johanky z Arku, které potvrzují jejich prostotu a psychickou rovnováhu.

Druhým přirozeným kritériem je svědkova upřímnost a pravdomluvnost. Nestačí tedy, aby byl vizionář duševně zdravý. K jeho věrohodnosti je nutná upřímnost. Zde zkoumání zaměřuje na jeho charakter, chování, obyčejnou upřímnost a loajalitu. K tomu také slouží výslechy svědků z jeho okolí. Porovnává se shoda jednotlivých výpovědí vizionáře. Nesmí se v nich vyskytnout žádný rozpor. Cílem je odhalit přetvářku nebo podvod. Pozitivní vlastností vizionáře je odpor k jakékoliv lži.

Třetí kritérium, rovněž přirozené, posuzuje objektivní skutečnosti svědčící o nadpřirozené příčině. A to je případ oblíbených zázraků. Zde se ještě nezkoumá, zda je autorem jevu Bůh nebo ďábel. Pouze se stvrzuje, zda věda je schopna, alespoň potenciálně vysvětlit danou skutečnost, nebo žádná přirozená odpověď neexistuje. Spolupráce mnoha odborníků v daných oblastech je pochopitelně nevyhnutelná. A nemusí to být jen lékaři, v případě zázračných uzdravení, ale také například meteorologové a astronomové, viz sluneční zázrak ve Fatimě. Musí být také vyloučena davová halucinace.

Tím se dostáváme k prvnímu teologickému kritériu, Regula Fidei, zda zjevení a případné poselství neodporuje nauce katolické Církve. Je to kritérium absolutní, protože to co pochází od Boha, nemůže být v rozporu s Pravdou, kterou tento Bůh zjevil, s katolickou vírou.

„Avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co jsme vám kázali, buď proklet.“ Píše apoštol Pavel ve svém listě Galaťanům. A svatý Jan ve svém prvním listě uvádí: „Miláčkové, nevěřte duchu každému, nýbrž zkoumejte duchy, jsou-li z Boha, neboť mnoho nepravých proroků vyšlo na svět. Po tomto poznáte Ducha Božího: Všeliký duch, jenž vyznává Ježíše Krista přišlého v těle, jest z Boha, a žádný duch, jenž nevyznává Ježíše, z Boha není. To jest duch antikristův, o němž jste slyšeli, že přijde, a nyní jest již na světě.“ Svatý Jan pojednává sice jen o vtělení Kristově, které odmítali heretici tehdejší doby, mimochodem staří známí gnostici, ale jeho pravidlo se vztahuje na celý obsah víry. Pokud je soukromé zjevení proti katolické víře, pak „zázraky“ a „znamení“, ať se sebevíc odvolávají na nebe, neznamenají vůbec nic.

Již Mojžíš ve Starém zákoně varoval vyvolený národ: „Povstane-li u tebe prorok nebo kdo má vidění ve snu a dá ti znamení nebo div, a zázračné znamení se dostaví, jak ti slíbil vybízeje tě: Půjďme za jinými bohy, které neznáš, a budeme jim sloužit, neposlechneš slov tohoto proroka nebo toho, kdo má vidění ve snu, neboť to vás zkouší Hospodin, tvůj Bůh, aby zvěděl, zda milujete Hospodina, svého Boha, opravdu celým srdcem a celou duší.“ Líbí se mi velmi praktické řešení, které Mojžíš nabízí: „Onen prorok i ten, kdo má vidění ve snu, bude usmrčen, zval ke vzpouře proti Hospodinu, vašemu Bohu.... Zlo vyhladíš ze svého středu.“

Církev vždy falešného proroka nebo falešného vizionáře trestala exkomunikací. Celé výše uvedené pravidlo shrnul již zmiňovaný otec Poulain v krátké větě: „Stačí, aby byl v dogmatické oblasti popřen jediný bod a můžeme s jistotou prohlásit, že vizionář není vyslancem Boha.“

Pokud nám tedy například vizionář tvrdí, že mu Pán Ježíš, nebo Nejsvětější Panna Maria řekli, že „všechny církve, katolická, pravoslavná i protestantské... jsou prostředky spásy“, pak může udělat tisíc zázraků, a všechna elektronická zařízení potvrzující pravost extáze jsou naprosto zbytečná.

Na druhou stranu nás teologie varuje: „Pokud „zjevení“ neobsahuje žádný věroučný omyl, nelze z toho ještě usuzovat na jeho pravost.“

Druhé teologické kritérium se nazývá Regula obedientiae a sleduje podřízení se Božím i církevním prikázáním a církevní autoritě. Požaduje se poslušnost vůči viditelným představitelům Boží moci. Proto „zjevení“ procházejí „testem“. O významu poslušnosti jsem ale již hovořil na začátku.

Dalším kritériem je Regula Sanctitatis, které bádá zda činy, gesta, slova neodporují Božímu Majestátu.

Msgre. Farges ve svém Traktátu mystické teologie uvádí: „Zatímco boží zjevení jsou vždy v souladu s povahou a majestátem nebeských věcí, d'ábelské jevy mají v sobě vždy nějaký rys, který neodpovídá Bohu, něco směšného, výstředního, nesmyslného, nepořádného a hloupého.“

Bůh je „Bohem pokoje a lásky“, jak píše svatý Pavel. „Duch nepokoje“ není duchem Božím. Nepokoj jak vnější, tak i vnitřní neumožňuje pravé soustředění a náležitý respekt v Boží přítomnosti. Mistrové duchovního života říkají: silentium tibi laus, tichem Tě chválíme.

V tomto případě se zejména posuzuje vizionářův život před zjevením, ne však pod úhlem psychické rovnováhy, nýbrž s ohledem na nadpřirozenou vhodnost, že právě jeho, nebo jí, Bůh vybral k plnění daného poslání. Nadpřirozené ctnosti jsou zárukou pravosti. Bůh se sice také zjevuje hříšníkům, aby je obrátil, ale všechna poselství světového významu svěříl buďto malým dětem žijícím v dokonalé čistotě, nebo duchovním osobám na cestě ku svatosti.

Dále se zkoumají okolnosti prvního zjevení. Jaký byl stav mysli vizionáře? Bůh by nesvěřil své tajemství někomu, jehož vnitřní život by byl ve chvíli zjevení narušený, nebo dokonce naplněn nějakou zlou intencí. Bere se zřetel na jevy související s prvním zjevením: záře nebo „šramot“. Například šramocením bývá v takových případech považováno za projev d'ábla.

Následujícím bodem, ke kterému se přihlíží, jsou první reakce vizionářů v přítomnosti nadpřirozené bytosti. A to je velmi důležité, neboť zde je možné rozlišit dobrého a zlého ducha. Úlek, strach, nepokoj, zmatek, panika, vzrušení, omdlení, závrať, stísněnost provázejí zlého ducha. Znamením dobrého ducha je pokoj, soustředění, bázeň, příjemný pocit a radost.

Bere se v potaz i přesné stanovení cyklu zjevení. Je jevem znepokojujícím, když se zjevení začne rozrůstat v čase a prostoru.

Zkoumá se vzhled zjevující se bytosti podle vizionářova popisu. Když nahání hrůzu, vyvolává strach, nebo karikuje, pak lze usuzovat na zlého ducha.

Důležitou roli hraje i chování zjevující se bytosti. Jakákoliv nedbalost, vulgární, neslušné nebo směšné gesto je znamením zlého.

Dále se podrobně zkoumá obsah a lexikální forma řeči zjevující se bytosti.

Sleduje se, zda zjevení bezpodmínečně splnilo svoje sliby. Projevila se snad u bytosti váhavost či nevědomost? Jsou její vyjádření dvouznačná a zmatená? Zde je nutné připomenout ještě jednu zásadu: Bůh nezasahuje výjimečným způsobem bez vážné příčiny. Jestliže je poselství banální, nebo neustále opakuje omletou frázi, nebo opakuje slova z předchozích zjevení, pak je takové zjevení

velmi podezřelý. Bůh není pavlačová bába. V pravých zjeveních, ať už soukromých nebo apoštolském, hovoří jasně a krátce.

Dovolím si vás opět unavovat svojí mizernou latinou.

Quid ad aeternitatem? Je poselství užitečné pro věčnou spásu? Můžeme si být jisti, že se Bůh nezjevuje, aby ukojil naši zvědavost. Každé pravé zjevení je vždy užitečné pro spásu. Když zjevující se bytost podle potřeby odpovídá zvědavcům na jejich otázky a dává jim různé rady, pak se takové zjevení spíše podobá spiritistické seanci.

Kritérium, A fructibus cognoscetis illos, posuzuje nadpřirozené plody v duši vizionáře. Plody se míní:

a) Víra, která je celkovitým přilnutím života, rozumu a srdce ke všem dogmatům hlásaných Církví.

b) Naděje, která v touze po Nebi, přeje dosažení věčného cíle co nejvíce duším. Odtud u vizionáře pramení nezměrný smutek nad tolika dušemi, jež se samy odsuzují, a heroické odhodlání zcela se vydat za jejich obrácení.

c) Láska, která je v plnosti vyjádřena oddáním se Boží vůli obsažené v přikázáních, zákonech Církve a rozhodnutích nadřízených.

d) Adorace. Duše, jež se dotkla tajemství Božího Majestátu, bude navždy proniknuta tímto zjevením, v němž mohla spatřit něco z nekonečné svatosti Boží a něco poznat z Jeho tajemství. Taková duše zůstane navždy naplněna velkou bází, duchem ustavičné adorace, zcela opačné od vulgární intimity falešných vizionářů, kteří chtějí uspokojit vlastní či cizí přání, nebo zvědavost atd.

e) Stálé vlastnosti skutečného vizionáře: naprostá upřímnost, pravdivost ve všech slovech, gestech a činech. Vědom si toho, že je poslancem Slova Pravdy, nemůže vystát nejmenšího klamu, nejmenšího podvodu a lži.

Znám údajné vizionáře, a co horší i vizionářky v kraťasech a nátělnících, z čehož jsem si odvodil svoje soukromé kritérium: Vizionář v kraťasech, rodem z pekla jest.

Další kritérium zkoumá nadpřirozené plody v duších věřících. Není ovšem kritériem zcela dostačujícím. Všechna falešná zjevení k sobě přitahovala zástupy věřících, kteří se modlili a zpovídali, chodili ke svatému přijímání, často se dokonce i obrátili. Takovýto jev může trvat dokonce po několik let. Ďábel totiž často provizorně připustí jisté dobro, aby oním zdánlivým dobrem zmátl co nejvíce duši a dosáhl většího úspěchu. Mistři mystického života učí: Existují lidé, kterým démon nebrání v konání dobrého, když dobro, jež činí, mu slouží, by je svedl v omyl, jak praví otec Lallemant.

Zvláště je důležité sledovat duchovní (modlitební) život, který se pod vlivem zjevení u vizionářů a poutníků rozvíjí. Podmínkou opravdové modlitby je soustředění, ticho, mlčení. Modlitba je spočinutím v Bohu, má tedy znaky klidu a řádu. Modlitba je činností duše, neboť toliko možnosti duše mohou dosáhnout tajemství Božího. Duše však užívá hnutí srdce, pohybu těla a jazyka, aby v lidské celistvosti dala najevo svojí oddanost Bohu. Modlitební praktiky, které

tuto hierarchii převracejí, jsou znamením toho, jehož jméno je Převracející, řecky diabolos.

Je nutno zkoumat, zda jsou plody u věřících specifickým a bezprostředním výsledkem zjevení samého. Např. ve Fatimě nebo Lurdech bylo zřejmé, že poutníci jsou přitahováni Matkou Boží a ne ohnivým kázáním duchovních. Podle pravidla Bonum commune ecclesiae se zkoumá, zda zjevení slouží v posledku dobru celé Církve.

Každé pravé zjevení, jakož i d'ábelský klam, má svůj cíl. Omne agens agit propter finem. Skrytým původcem každé události je ten, kdo z ní má nakonec zisk.

Pobídka ke zlu nemůže nikdy pocházet od dobrého Ducha. Ale opačně to neplatí. Často pobídka k dobru pochází od zlého ducha, který používá dobrý prostředek k dosažení zlého cíle. To je tak zvané „pokusení pod zdáním dobrého“, o němž psal sv. Ignác ve svém rozlišování duchů.

Poslední kritérium jsem nazval : Dábel je opicí Pána Boha.

Strategie zlého ducha spočívá v imitaci a konkurenci. Vždy je záhodno se ptát u nových zjevení, zda nejsou jednoduše d'áblovými pastmi, aby překazil předchozí autentická zjevení. Často nová zjevení vyvolávají senzací s cílem odvrátit pozornost věřících od skutečných Božích poselství, která zlehčují nebo úplně zastírají. Takové případy se již v dějinách staly: v době sv. Terezie z Avily a sv. Jana z Kříže se objevila Magdaléna z Kříže a další, tzv. stigmatizovaná z Lisabonu, s falešnými zjeveními, aby překazily a, je-li to možné, zničily veliké dílo zmíněných světců. Falešná vizionářka Nicole Tavernierová chtěla zabránit bl. Acarie a kard. De Berulle v obnovení řádového života ve Francii. Madame Guyon a falešní světci jansenismu usilovali o zničení apoštolátu sv. Markéty Marie a sv. Ludvíka Grignona z Montfortu. Krátce po zjevení Matky Boží v Lurdech, se v okolí objevily dívky, u nichž byly zjištěny výjimečné jevy a které tvrdily, že se jim zjevila Panna Maria. Takto mělo být zjevení v Lurdech zdiskreditováno. Snad k nejvíce d'ábelským podvodům došlo po fatimských zjeveních. Dábel chce skrze tyto klamy za každou cenu zabránit věřícím a představitelům hierarchie v praktikování požadavků Panny Marie z Fatimy a takto odvrátit splnění velkých příslibů spojených s Fatimou: záchrana nespočtu duší od zatracení, obrácení Ruska, triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Stojí za povšimnutí, že všechny zmíněné satanské opičky měly své zázraky, znamení, proroctví, poselství. Z toho plyne pravidlo, že satan usiluje poškodit pravá zjevení a umenšit nadpřirozené dary především trikem falešných zjevení, aby odvrátil horlivé a prosté věřící od pramenů milostí a svedl je k omylu skrze duchovní a hmotné zvláštnůstky.

Myslím, že jsem vám sliboval, že konkrétně zmíním některé způsoby jak může d'ábel imitovat pravé zjevení, ale nechal bych to raději do diskuse, pokud bude někdo mít takový dotaz.

Jelikož jsem svojí přednášku koncipoval trochu varovně, určitě se do ní hodí napomenutí svatého Anselma: „Když d'ábel mámi naše smysly falešnými

zjeveními neodvrací naši pozornost od pravé víry, to jest, koná a užívá slov, jež nejsou proti pravé víře. Později však počne navrhopvat věci falešné a mylné. Je tedy nutné vyzbrojit se velikou opatrností.“

Závěrem varování z úst nejpovolanějších: „Povstanou nepraví Kristové a nepraví proroci a budou činit zázraky a divy, aby svedli, kdyby možno bylo, i vyvolené.““

Děkuji za pozornost.

Otázka Medžugorje

Podívejme se nejdřív na historii místa, kde ke zjevením dochází. Oblast Hercegoviny se dostala v 15. století pod nadvládu islámu, což de facto znamenalo zánik křesťanství. Jediní duchovní, které muslimové jakžtakž tolerovali, byli františkánští řeholníci. V 19. století dochází k povstání proti Turkům. Výsledkem je počátek konsolidace poměrů. V roce 1881 podřídil papež Lev XIII. věřící diecézní hierarchii, čímž vlastně končí období provizoria způsobeného muslimským pronásledováním, kdy veškerou duchovní správu vykonávali františkáni. Na počátku 20. století Řím rozhodl o obnovení diecézní struktury. Vzhledem k různým revolučním událostem je tento požadavek opět vznesen až papežem Pavlem VI. a následně Janem Pavlem II. Místní biskupové na základě tohoto rozhodnutí vyzvali františkány, aby dosud spravované farnosti uvolnili diecéznímu kléru. Co se však nestalo, někteří františkáni, mezi nimi i ti z Medžugorje, odmítli nařízení uposlechnout. A to přesto, že jim uposlechnout poručil i generál řádu. Výsledkem bylo suspendování a vyloučení z řádu otců Ivica Vega a Ivana Prusiny, kteří se nejvíce angažovali ve veřejných protestech proti místnímu biskupovi.

Medžugorje by vystačilo na samostatnou přednášku a tak nyní odehrají pouze roli ďáblová advokáta. Připomínám, že mým úkolem bude říkat věci nepříjemné a ukazovat špínu. Pokud je toto zjevení pravé, pak musí v této zkoušce obstát. Co se týče okolností prvního zjevení, tak ty jsou přinejmenším pochybné. Vicka, jedna z údajných vizionářek, tehdejšímu mostarskému biskupu Žaničovi pod přísahou sdělila, že šly hledat ztracenou ovci. Když byla upozorněna na to, že vypovídá pod přísahou, připustila, že ve skutečnosti šly poslouchat rockovou hudbu a kouřit cigarety, které ukradly svým rodičům. Vicka tedy pod přísahou již od samého začátku lhala. To nepopírá nikdo ze zastánců Medžugorje, většinou však tento závažný hřích vysvětlují rozrušením a strachem z výsledku. Zajímavá je také doba trvání údajného zjevení. Vizionáři nejdříve tvrdili, že zjevení skončí 3. července 1981. Ovšem jak se zdá, konec je v nedohlednu. Otec Svet v rozhovoru s otcem Jozo Zovkem, jedním z hlavních charismatických aktérů v Medžugorje, položil otázku týkající se právě této skutečnosti. Dostal na ní podle mého dost divnou odpověď: „Dal jsem dětem knihu o Lurdech. Z počtu zjevení, které obdržela Bernardeta, si odvodili, že to samé se týká také jich...“ Ovšem jak poznamenává otec Svet: „Děti prohlašovali, že to byla Madona, kdo jim sdělil konec zjevení.“ Známy medžugorista otec René Laurentin hledá jiné

vysvětlení, podle něj se konec týkal pouze zjevení na kopci a ne zjevení v kostele.

Zajímavé je také tvrzení Gospy, že se jedná o vůbec poslední mariánské zjevení, po němž budou, cituji, „ještě nějaká nepravá zjevení.“ (Mráček I., str. 147) Schválně, co udělají zapálení vyhledávači nadpřirozena, až skončí Medžugorje? Myslím, že rychle na tato slova Gospy zapomenou a směle budou adorovat další místa, aniž by zpochybnili Medžugorje. Svědci Jehovovi také předpověděli několik příchodů Ježíše Krista a když se ani jeden z nich nesplnil, tak prohlásili, že příchod byl vlastně duchovní, tudíž neviditelný. A o zájemce přesto stále nemají nouzi.

Zmínil jsem dva františkány, kteří odmítli uposlechnout nařízení svých představených. Je zajímavé, že se jich Gospa, tak si zjevení v Medžugorje říká, zastala se slovy, že to jsou vzorní kněží a biskupovo rozhodnutí bylo nespravedlivé. Cituji Gospu: „Jsou neviní. Biskup udělal chybu. Mohou zůstat v Mostaru. Občas mohou sloužit mši, ale do doby než se věci uklidní by se měli vyvarovat publicity.“ Připomínám, že biskup otcům Vegovi a Prusinovi zakázal sloužit ve své diecézi mši a zpovídat. Vicka na otázku: „Řekla ti Panna Maria, že mohou zpovídat?“ odpověděla: „Ano.“ Gospa tak podporuje rebelii proti církevní hierarchii. Ovšem to není celá pikantérie. Otec Vego přivedl do jiného stavu sestru Leopoldu, čímž slova údajné Panny Marie o vzorném knězi dostávají podivnou pachut'. Dnes spolu bývalý řeholník a bývalá řeholnice žijí nedaleko Medžugorje a mají několik dětí.

Dalším divný rysem Gospy je její snaha nahrazovat katolické kněze. Cituji z knihy pana Mráčka: „Mnozí lidé přicházející do Medžugorje si přáli, aby Matka Boží požehnala nějaký předmět nebo část ošacení pro jejich nemocné. Vizionáři o to Matku Boží vždy poprosili, a ta to s radostí vykonala. Nad předměty učinila znamení kříže. Někdy se těchto předmětů i dotýkala. Většinou jde o růžence, sošky, medailky, řetízky na krk, kusy prádla pro nemocné a láhve s vodou. Později se ustálilo, že předměty žehnala hned po příchodu, tedy dříve, než ji o to vizionáři mohli požádat. Mnohdy žehná Matka Boží i přítomným lidem.“ (I., str. 152) Ovšem Panna Maria nemůže žehnat, protože není kněz. Pouze platně vysvěcený kněz může žehnat. Je to vlastně popření katolické nauky o svátostech.

Nejvážnější námitkou proti Medžugorje je to, že zjevující se bytost popírá katolické dogma: Mimo Církev není spásy.

IV. koncil lateránský v roce 1215 stanovil: „Existuje jen jedna všeobecná církev věřících. Mimo ni není nikdo zachráněn.“ Katechismus svatého Pia X. uvádí: „Mimo pravou církev jsou nevěřící, židé, heretici, odpadlíci, schismatici a exkomunikovaní.“

Co tvrdí Gospa? Opět budu citovat z knih pana Mráčka:

„Panna Maria se přimlouvá za otevřenost, ekumenismus. Řekla: Musíme respektovat každého člověka v jeho víře. Nikdy nesmíme člověkem opovrhovat pro jeho přesvědčení. Věřící se od sebe odloučili. (Katolíci se od nikoho

neodloučili. Byli to schismatici a heretici, kteří se odloučili od pravé Církve Kristovy. - pozn. MRČ) Ale Bůh řídí všechny konfese jako král své poddané prostřednictvím svých služebníků. Ježíš Kristus je jediný prostředník spásy. Síla Ducha není ve všech církvích stejně velká.

Zjevení jsou prostředníkem spojení s muslimskými obyvateli země, kteří přicházejí „k zjevením Naší Paní“.“ (II. , str. 106)

Protestantští pastoři jsou služebníci Boží? Co pravoslavní popové? A možná také čarodějové kultu voodoo... Mimo Církev není spásy, je dogma, v které je každý katolík povinen věřit! Je to něco jiného, než nám tvrdí Gospa.

Přečtu ještě jeden úryvek na stejné téma:

„Když bylo večer zjevení, řekla Matka Boží: Pověz tomu knězi a lidem: To vy sami jste se rozdělili! Muslimové, stejně jako pravoslavní a katolíci, vy všichni jste si přede mnou a před mým Synem rovni. Vy všichni jste mé děti! Tato poznámka má zřejmě velké důsledky pro vztahy mezi lidmi a posiluje především význam ekumenismu.“ (I., str. 93)

Katolík, který má pravou víru a je v milosti posvěcující, si přece není před Bohem roven s heretikem ve stavu těžkého hříchu. Ve Fatimě Panna Maria žádá obrácení Ruska na katolickou víru, ale v Medžugorje je najednou ekumenická. Pravoslavní, protestanti, muslimové od ní neuslyší, aby se obrátili. Asi je jí to jedno, asi změnila názor... Nebo se jednoduše nejedná o Pannu Marii.

Víte, smutné na tom je, že i přesto budou existovat katolíci, kteří prohlásí: Ale vždyť tam jsou plody! Ano, jedním z nich je náboženský indiferentismus!

Námitek proti Medžugorje je pochopitelně mnohem více, například příhoda s kapesníkem, který zachránil svět, ale dal bych místo ještě dalším dotazům.

Jen menší poznámka na konec. Myslím, že nelze pochopit fenomén Medžugorje bez pochopení nebezpečí charismatického hnutí, které ohrožuje Církev. Existuje totiž přímá vazba mezi charismatiky a Medžugorje.

Dne 6. května 1981 byl (otec Emiliano Tardif) v Římě na IV. mezinárodním kongresu pro charismatickou obnovu církve. Jeden večer se setkal Otec Tardif se skupinkou přátel z Itálie a Jugoslávie. Otec Vlašič z Jugoslávie hovořil o tom, že církev v jeho vlasti je nemocná a že nemá v komunistickém režimu žádnou svobodu. Poprosil Otce Tardifa, aby se nad ním modlil. Ten na něj vložil ruce a modlil se za církev v Jugoslávii. Potom se modlili každý ve své mateřštině. Otec Tardif přijal proroctví: „Neboj se! Já vám pošlu svou Matku!“ A skutečně, 24. června 1981 se ve farnosti Medžugorje zjevila Královna míru! (Mráček I. str. 148)

Proto by nikoho nemělo překvapit, že se Gospa modlí jako charismatik.

Při modlitbě má Matka Boží ruce rozepjaté, jen při modlitbě Sláva Otci je má spuštěné. Výjimečně jednou při modlitbě Otce náš je měla více rozevřené s dlaněmi obrácenými vzhůru. (Mráček I. str. 152)

Na závěr přečtu prohlášení biskupa Žaniče, ke kterému nemám co dodat:

„Kolektivní halucinace bylo využito skupinou františkánů z Hercegoviny, kteří domnělým zjevením a obsahu poselství dodali zdání serióznosti. Zneužili

upřímného přání po nadpřirozenu a hlubokou mariánskou lidovou zbožnost. Největší odpovědnost padá na mystifikátora a charismatického mága T. Vlašiče, který na sebe bere riziko krivopřísežníka, aby uhájil svou pozici.“

Otázka P. Gobbiho

Co se týče patera Gobbiho, případně jeho poselství, tak musí upřímně vyznat, že znám některé jeho ctitele a jsou 1000 krát zbožnější než jsem já. To jsem asi trochu přehnal, 980 krát zbožnější než jsem já. Ovšem vyskytuje se u nich jeden rys, který považuji za velmi nebezpečný.

Nejdříve se ale podívejme, jak vše začalo. Pater Gobbi tvrdí, že mu v roce 1972 Panna Maria ve Fatimě řekla, aby založil Mariánské kněžské hnutí. Musíme mu to pouze věřit, protože žádný zázrak, který by potvrzoval pravost jeho slov neexistuje. Jinak pater Gobbi údajně slyší vnitřní hlas, který přisuzuje Panně Marii.

V roce 1973 tedy v San Vittorino zakládá spolu s bratrem Ginem svoje hnutí. S bratrem Ginem se však zanedlouho rozchází, neboť se ukáže, že Ginova stigmata jsou falešná a navíc je podezřelý z homosexuálních aktivit.

Knihy patera Gobbiho se zdají být na první pohled v pořádku, ale na druhý pohled už tomu tak není. V této souvislosti je nutné zmínit jednu zajímavou skutečnost, přestože se údajně jedná o slova Panny Marie, knihy prošly několika redakčními úpravami, při nichž byly upraveny nebo vymazány celé věty. Což je poměrně zvláštní způsob zacházení s poselstvím nebes.

Od roku 1982 Maria patera Gobbiho podporuje Medžugorje. Například v poselství ze 14. listopadu 1984: „Vybrala jsem si tuto zemi, Jugoslávii, kde se zjevují novým způsobem, dlouhotrvajícím a více zvláštním.“

Ještě 3. července 1987 zazní: „Stále se zjevují v Medžugorje.“

Ovšem později se pater Gobbi s Medžugorje rozchází a z posledních vydání jeho knihy jsou všechny zmínky o Medžugorje vypuštěny. Připomínám, že se údajně jedná o slova Panny Marie.

Až do desátého vydání najdeme větu: „Jakoby kouzlem mu vytrhnu oběť z jeho rukou...“ V následujících vydáních zmizelo slovo kouzlem. Což je vlastně takové čertovo kopýtko.

Problematický je také slovník poselství, kde se hovoří o Nové Církvi Světla, Nové éře.

Najdeme zde věty typu: Já jsem počátek Nových časů. Já jsem úsvit Nového dne. Bude to Nová Církev pro Nový svět. Začne nová éra míru a vy spatříte Nová nebesa a Novou zemi. Ježíš obnoví svou slavnou vládu. Bude přebývat s vámi a vy poznáte Nové časy, Novou éru. Nakonec spatříte Nové stvoření. Nový ještě krásnější pozemský ráj. atd.

Žádná nová Církev už nebude. Ježíš Kristus založil svou jedinou Církev, katolickou, která přetrvá až do konce světa. Osobně z toho cítím nezdravý chiliasmus, který najdeme u některých protestantských sekt a u Svědků Jehovových. Tedy přesvědčení, že Kristův příchod bude znamenat založení

pozemské tisícileté říše. Je pravda, že ve stejném duchu apokalypsu vykládá např. i Tertulián nebo svatý Justin, ale Církev se přiklonila k výkladu sv. Augustina, který de facto ztotožnil tisícileté království s trváním a vládou Kristovy Církve. Od dob Augustina se k chiliasmu klonili jen heretické sekty. Také proroctví patera Gobbiho se nechtějí nějak plnit. Cituji:

1. prosinec 1973: „Ještě než skončí tento rok, dojde k velkému znamení.“

Duben 1978: „Ještě než skončí tento rok, dojde k velkému znamení.“

1. leden 1980: „V tomto novém roce se naplní mnohé věci, které jsem ti předpověděla ve Fatimě.“ (Nic se nestalo.)

3. červenec 1987: „V tomto roce dojde k významným událostem, které souvisejí s tím, co jsem předpověděla ve Fatimě a sdělila dětem, jimž se zjevují v Medžugorje.“

31. prosinec 1987: „Jste na prahu znamení velikých událostí, které jsem ti předpověděla. Objeví se veliká znamení na slunci, na měsíci a ve hvězdách.“ (Nic se nestalo.)

V roce 1985 se také měla konat veliká katastrofa, a nic.

Máme snad uvěřit tomu, že Bůh není schopen splnit své sliby?

Pokud znáte obsah poselství patera Gobbiho, pak možná se mnou budete souhlasit, že jsou především určená zklamaným ale dobrým kněžím, kteří musí čelit liberálním biskupům, svým zkorumpovaným bratřím v kněžském úřadu, nemorální společnosti a neustále se měnícím poměrům v Církvi. Kněžím, kteří si nevědí rady s obklopujícím je odpadem od víry. Pak však přichází Panna Maria patera Gobbiho a říká jim... aby nedělali nic, ať vše nechají na ní. A to se zdá být řešením.

V poselství ze 16. července 1976 stojí: „Nevěnujte pozornost zlu, které se stále více a více šíří a vše zaplavuje. Nevšímejte si rovněž toho velkého zla, jež satan úspěšně šíří dokonce i v Církvi.“

Nenapomenout toho, kdo hřeší, nepoučit nevědomého, neporadit pochybujícímu je však hřích proti lásce. Panna Maria by jistě kněze nenabádala, aby si nevšímalí hříchů. Avšak v poselstvích patera Gobbiho můžeme nalézt jen jedno: čekejte, čekejte, Maria to udělá za vás. Ale na co se má vlastně čekat?

A to je podle mého názoru největší problém těchto poselství. Pater Robert Maeder jednou napsal: „Mocnosti nebes a pekla se střetávají ve válečné vřavě o vládu nad zemí. Bojuje se za království Kristovo nebo království Antikristovo! Rytíř Mariin bojuje se vším, co je ve světě Bohu nepřátelské, démonické. Z pod tohoto slavného nebeského erbu musí být tedy ten, kdo slouží v armádě Neposkvrněné jako dobyvatel světa, oděný sluncem, s měsícem pod nohama, s hvězdami kolem hlavy. Rytíř Mariin – dobyvatel světa oděný sluncem!“ Pater Gobbi vzkazuje čekejte, čekejte, čekejte.

<http://www.pfarrei-wegstadt-an-elbe.wz.cz/die%20Marienoffenbarung.html>